

maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo i Birkeligheden vil stille sig saa, at, om det end er Lykkes Opholds-kommunen at frigjøre sig for det Individ, som den frygter for skulde blive trængende, inden det har opholdt sig de fulde henholdsvis 5 eller 10 Aar i Kommunen, altsaa paa en Tid, da Individet kun har opholdt sig $4\frac{1}{2}$ Aar eller $9\frac{1}{2}$ Aar i Kommunen, saa er der aldeles Intet til Sindet for, at alligevel et saadant Individ's længste sammenlagte Ophold i samme Kommune kan være ikke 5, men 10, 15 og 20 Aar, der er ikke det Mindste til Sindet for, at et Individ kan have levet næsten hele sin Levetid i en Kommune, uden at han nogenstunde gennem uafbrudt Ophold har vundet Forsørgelsesret der, og jeg skulde formene, at det Tilfælde netop vil være temmelig hyppigt, hvor denne Regel om det længste sammenlagte Ophold vil komme til Anvendelse. I ethvert Tilfælde tror jeg ikke, at det kan negtes, som det allerede er anført af den ærede Ordfører, at denne Regel vil gjøre al Spekulation fra Kommunernes Side i at frigjøre sig for Forsørgelsespligten ligeoverfor et Individ temmelig usikker, i den Grad usikker, at jeg tvivler paa, at de ville anvende enten Penge eller Kræfter paa at opnaa at fordrive et Individ. — Det kan jo ikke negtes, at Uendingsforslaget under Nr. 22 staar i en vis Forbindelse med den nye foreslaaede § 00, men jeg tør dog vel antage, at det ogsaa uden Hensyn til den Forsørgelsesret, der kunde erhverves efter § 00, vil kunne have sin Interesse for en Kommune i Tide forud at vide Besked om det tilflyttede Individ's tidligere Ophold for det Tilfælde, at der skulde blive Spørgsmaal om hans Forsørgelse. At der skulde være noget sært Støbende i at foretage en saadan Undersøgelse, maa jeg tilstaa er ikke faldet mig ind. Det er klart nok, at dersom vi her i Landet havde Mandtalslister, havde et System, efter hvilket hver Bort- eller Tilflytning skulde anmeldes for Kommunen, saaledes som jeg ikke feiler i at tro, at man har andesteds, vilde Gjennemførelsen af det System, som er foreslaaet i § 00, være temmelig let. Der har endogaa i Udvalget — jeg tror ikke, jeg begaar nogen Indiskretion ved at anføre det — været Tale om, hvorvidt man kunde benytte denne Leilighed til at faae udfyldt den Mangel, som det fra flere Sider er blevet anset for, at vi ikke have saadanne bestemte Til- og Fraflytningsbeviser og sig dertil sluttende Mandtalslister; men Udvalget var fuldstændig enigt om, at saadanne Regler i hvert Tilfælde ikke vilde kunne finde en passende Plads i denne Lov. Jeg vilde gjerne have Forslaget under Nr. 22 betragtet kun som et Forslag, der sætter den Kommune, som sætter Pris paa at have saadanne Mandtalslister, i Stand til at kunne føre dem, altsaa til at føre en Kontrol med, hvor

den Befolkning, der lever i Kommunen, har opholdt sig tidligere, og under hvilke Vilkaar. Dette „pinlige“ Forhør — i mine Tanker langtfra ærefrænkende — over dem, som have opholdt sig 4 Aar i Kommunen, har jo i Øvrigt et Sidesyn i det Forhør, som efter Lovudkastets § 44 skal optages over Enhver, som modtager nogen Fattigundersøttelse. Dersom dette Forhør efter Lovudkastets § 44 kun skulde afholdes over faste Fattiglemmer, saa var det en ganske anden Sag, men efter Lovudkastet skal det afholdes over Enhver, som modtager Fattighjælp, altsaa ogsaa Sygehjælp osv., og det er en stor Mængde Individier, som derfor ikke paa nogen Maade kunne betragtes som hørende til Paria-kasten.

Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing) har tilbudt Thinget et Mæglingsforslag. Jeg tror med fuld Føje at kunne kalde det et saadant, da ikke alene Udvalgets Mindretal, men ogsaa den høitærede Minister har erklæret sig villig til subsidært at gaa ind paa dette Forslag. Dette Forslag har jo efter min Anskuelse saa ubetinget et Fortrin fremfor Lovforslaget eller Mindretallets Forslag at jeg selvfølgelig i Mangel af Bøder langt hellere faae dette vedtaget, men jeg maa dog tilføje, at jeg under ingen Omstændigheder vilde, naar Forslaget bliver vedtaget, kunne slaa mig til No med disse Tal 10 og 10. For det Første maa jeg for mit Vedkommende bestemt fastholde, at nogen Forskjel bør der gjøres mellem det tidligere Opholdssted og det sidste Opholdssted, det Opholdssted, hvor Manden bliver trængende, som han altsaa ikke har vist noget Tegn til frivillig at have villet forlade. Men dernæst forekommer det mig ogsaa, at 10 Aars uafbrudt Ophold endogaa med den Modifikation, som har mødt en Del Modstand fra flere Sider, at 4 Maaneders Fraværelse ikke tæller med, er for langt. Noget Vilkaarligt maa der selvfølgelig altid blive i de Regler, som man vil opstille for Erhvervelsen af Forsørgelse gennem Ophold. Der vil altid være noget Vilkaarligt, hvilken Værdighed af Opholdet man vil sætte som det, der skal give Forsørgelsesberettigelse, og der vil være noget Vilkaarligt i, hvilken Fraværelse man tilføder, og hvilken Vægt man lægger henholdsvis paa det sidste Ophold og paa de foregaaende. Det vil og maa altsaa efter min Mening blive en Skønssag, hvilke Tal man kommer til, men jeg kan ikke negte, at dersom man skulde følge det 6te kongevalgte Medlems Hovedtanke, vilde jeg langt foretrække, at man blev ved de nuværende 5 Aar. — Det samme ærede Medlem har jo stillet et Forslag til en anden Udfattelse af Undtagelsesreglen om, at 4 Maaneders Fraværelse ikke betyder Noget. Den ærede Ordfører har allerede udtalt, at han for sit Vedkommende ikke fandt Noget mod at gaa ind paa dette Forslag, og jeg kan ganske tiltræde det. Det fore-